

те по нашите земи или поне сред значителни части от тях. Действително това е така. Отседналите цигани у нас се делят на свой ред на две големи групи. Едната от тях се нарича **“дасикане рома”** и означава **“български цигани”** (идва от циганското название на българите **“дасъ”**, за което вече бе писано по-горе). Другата част пък се нарича **“хорохане рома”** и означава **“турски цигани”** (идва от циганското название на турчина - **“хорохай”**).

Това деление на циганите на **“български”** и **“турски”** в редица отношения има условен характер. Преди всичко то съвсем не означава, че **“българските цигани”** са се българизирали и са изчезнали като такива от етническата карта на страната. Същото важи и за т. нар. **“турски цигани”**. Казаното току-що обаче не означава, че изобщо няма такива процеси както сред **“българските”**, така и сред **“турските”** цигани у нас, - и то не само в условията на нашето съвремие, но и в отминалите исторически времена.

По-важното в случая обаче е друго обстоятелство, което разкрива много по-широчинно и дълбочинно различията между тези две групи цигани. Става дума за това, че по принцип **“българските цигани”** са билингви, тоест, те говорят едновременно и на цигански, и на български език. Друг е въпросът, че някои от тях, особено в новата и най-новата история на България, са изоставили циганския си език и се ползват само от българския език. (без тук да вземаме под внимание временното съществуване на интонационни, словни и други цигански остатъци във възприетия български език).

Не точно такава е положението при **“турските цигани”**. По начало те също са билингви. Но техният билингвизъм носи друга езикова определеност - циганска и турска. Особено то, специфичното при тази група цигани е не толкова, че при тях турският език има доста забележими циганоезични примеси и оттенъци, колкото обстоятелството че са възприели (може би като изключим някои групи от най-възрастните жени) и трилингвизма. Тоест, голяма част от **“турските цигани”** са хора, които се ползват едновременно от циганския, турския и българския езици (без да засягаме въпроса за количествената и качествената определеност на всеки от тях в трилингвистичния комплекс).